

ארגון יד לבנים
סניף ירושלים

עיריית
ירושלים

סמל ראשון תום כיתאין ז"ל

בן דניאלה ובוועז

נולד בשובל

בתאריך ג' באדר ב' תשל"ו, 5/3/1976

התגורר בנוה-שלום

התגייס ביולי 1994

שרת בחטיבת הנח"ל

נפל באסון המסוקים, בשאר ישוב

בתאריך כ"ח בשבט תשנ"ז, 4/2/1997

נקבר בבית העלמין בנוה-שלום

הותיר אחריו הורים, שני אחים ואחות

בן 20 בנפלו

קורות חיים

בן דניאלה ובוועז. נולד ביום ג' באדר ב' תשל"ו (5.3.1976) בקיבוץ שובל. אחיהם הבכור של יונתן, עמית ואורית. ילד שלבו מלא וגדוש אהבה, יופי, חוכמה ותום. תום החל את לימודיו בבית-הספר היסודי בקיבוץ שובל. כשהיה בן תשע, עבר עם משפחתו ליישוב היהודי-ערבי נווה שלום. תום התחנך ולמד בבית-הספר הקטן שביישוב בו ספג, כמו גם בביתו, אהבה לטבע ואת ערכי השלום, האחוה ואהבת האדם. כשהגיע לכיתה ז' הצטרף תום לקבוצת "לוטס" ויחד עם ילדי הקיבוץ הסמוך, נחשון, עבר ללמוד במוסד החינוכי "צפית" שבקיבוץ כפר מנחם, בו סיים את לימודיו במגמה הביולוגית. תום היה תלמיד טוב מאוד, אהוב על חבריו ועל מוריו. הוא היה חובב ספורט ושחקן מרכזי במשחקי הכדורסל של קבוצתו ולעתים היה נסחף בלהט לוויכוחים פוליטיים. אחד מחבריו הקרובים אמר עליו: "הוא מודע למציאות האחרת ומיטיב להתנסח בקשר לאפשרויות לשנותה, אך בשעה שהוא חושף את רגשותיו וצפונות לבו נעשה הדבר בבלבול נבוך (כמו גם חמוד ואנושי). הוא בעל נוכחות שקטה, שמופרת לעתים על ידי להט פתאומי, שמבוטא באמצעות צרור מילים מהיר, אשר רק יחידי סגולה מסוגלים להמירו בראשם למילים ומשפטים ברורים".

ארגון יד לבנים
סניף ירושלים

עיריית
ירושלים

תום היה קרוב למשפחתו. יחסיו עם הוריו היו, לדבריו, מפרים ומיוחדים. בשנים האחרונות אהב לקרוא ספרות יפה וגם ספרי הגות ופילוסופיה. מספר חברו: "כשתום מתרגז, הופך לרוב הזעם, תוך רגעים ספורים, לחיוך נבוך ופייסני, כמעט מתנצל. הוא ניחן בכשרון כתיבה והתבטאות יוצאי דופן. יש בו פשטות, רגישות ועומק. לחבריו הוא אדם מקשיב, סולח, אוהב, מבין, משתף ונאמן. בעוונותיו, העז תום, לחפש אפילו קצת משמעות...". כנער, השתתף תום בכנס שלום בהודו ובמשלחת של נוער יהודי-ערבי לספרד. בימי לימודיו בתיכון יצא עם חבריו לשכבה למסע בפולין. במסגרת חייו ב"צפית" היה חבר בתנועת "השומר הצעיר" והשתתף בסמינרים ובטיולים של התנועה. תום פגש ב"צפית" את חבריו הטובים ביותר, ביניהם תומר קידר. נפשותיהם נקשרו זו בזו והם שירתו יחד באותה יחידה, טסו באותו מסוק ונהרגו יחד, תחת אותו אלון, בשאר ישוב.

תום היה הבן-החייל הראשון של נווה שלום. הוא גויס לנח"ל בסוף חודש יולי 1994 וסיים את המסלול בהצטיינות. לראשונה בחייו נתקל במציאות שונה ובעיות זהות קשות. הוא התקשה לגשר על הפער שנפער בין אישיותו, ערכיו ונטיות לבו, לבין עמדות חבריו והדרישות המקובלות ממפקד ומחייל. אך על אף הניכור והקשיים הצליח להתקדם, תוך הצבת אתגרים אישיים, גם באמות מידה צבאיות. תום התנדב ללא חשבון לכל משימה, וגם קיבל על עצמו לארגן את התורנויות בין החברה, שסמכו על הגינותו וטוב לבו. הוא נבחר לפיקוד מוקדם ויצא לקורס סמלים. חבריו מהקורס מספרים, שהיו לתום עמדות עצמאיות, אך גם לאחר ויכוח עם בעלי עמדות מנוגדות לשלו, היתה דווקא מתחזקת תחושת הקרבה והגיבוש בצוות בזכות גישתו החברית והאנושית.

לאחר הקורס חזר תום לפקד על חבריו. פקודיו סיפרו על התבונה בה מילא את תפקידו, על החיוך הנצחי שלו ועל אהבתם אליו. מפקדיו העידו כי תום נמנה על זן מיוחד של אנשים, שלא ניתן למצוא רבים כמותם, ושלחו אותו, נגד רצונו, לקורס קצינים. תום עזב את הקורס, כדי שלא להאריך את שירותו, וצורף לפלוגת ההנדסה של חטיבת הנח"ל, שם מצא חברים שאהב. וכך, אחרי תהפוכות גורל, חזר ללבנון כלוחם, בפעם השלישית והאחרונה. מפקדיו החדשים ראו בו לוחם בעל כושר מצוין, רציני ואחראי, והטילו עליו תפקידים בהתאם, אך בעיות הזהות שבו לפקוד אותו, וביתר שאת. תום לא ידע נגד מי הוא נלחם, למען מי, ובעיקר - לשם מה. יחד עם זאת, הרגיש מחויבות גדולה לחבריו. הוא ביצע את המוטל עליו, ובמסירות רבה, אך הקרע הזה לא נתן לו מנוח.

ארגון יד לבנים
סניף ירושלים

עיריית
ירושלים

בערב של יום כ"ח בשבט תשנ"ז (4.2.1997) אירע אסון המסוקים, כששני מסוקי יסעור התנגשו מעל מושב שאר ישוב. שבעים ושלושה הלוחמים, שעשו דרכם לפעילות מבצעית בלבנון, נהרגו, וביניהם תום. הוא הובא למנוחות בבית העלמין בנווה שלום. כמעט בן עשרים ואחת היה בנופלו. הותיר הורים, שני אחים ואחות. חברתו, איילת, ספדה לו על קברו: "תודה על הפלא שזכיתי בו, לזמן כה קצר".

במכתב הניחומים למשפחה השכולה כתב הרמטכ"ל, אמנון ליפקין שחק: "תום שירת כלוחם בפלוגת ההנדסה של חטיבת הנח"ל, ותואר על ידי מפקדיו כחייל למופת, מקצועי ומסור, בעל רמה אישית גבוהה, שתוכן כי ימשיך במסלול הפיקודי. תום בלט בחיוכו, והיה אהוד ומקובל בקרב מפקדיו וחבריו כאחד." מפקד היחידה כתב למשפחה: "תום שירת כקשר וביצע את תפקידו בנחישות ובמסירות הראויים לציון. בדרכו השקטה והמנומסת יצר אווירה טובה בקרב חבריו לצוות, הפגין נכונות לעזור ולסייע בכל עת. תום יחסר לנו כאדם וכלוחם."

אחד ממוריו של תום, עבד אל-סאלם נג'אר, פלשתיני בן היישוב נווה שלום, הספיד את תום בהלוויה ואמר: "אני לא יודע אם יש עוד חייל יהודי שנהרג ואחרי ארונו הלכו כל כך הרבה פלשתינים". העיתונות סיקרה בהרחבה את האסון ובין הכתבות שהתפרסמו נכתב רבות גם על תום ועל חבריו הטובים שנספו עמו, אשר נכתב עליהם: "הם היו חברים בלב ובנפש. הם לחמו יחד וחיו יחד. עליהם נאמר 'בחייהם ובמותם לא נפרדו'".

הוריו של תום, כתבו: "חבריו של תום דואגים לשמור עמנו על קשר גם חודשים רבים לאחר האסון - בדמותם היפה משתקף אלינו תום".

במלאת שלושים למותו, הוציאו הוריו חוברת, "תום שלנו", ובה מכתבי פרידה, קווים לדמותו ותמונות מתקופות שונות בחייו. כתבה ידידה קרובה של תום: "זוכרת אותך בכל כך הרבה סיטואציות, בשיחות, בבילויים, בלימודים, בפנימייה, בסופי השבוע ובחופשות מהצבא, ורק זכרונות שמחים עולים בראשי. אדם עם רגישות, צניעות, חוכמה, הומור ושמחת חיים. כובש את לב כולם - את לב המבוגרים, את לב המורים (ובעיקר המורות), את לב החברים ואת לב כל הבנות..." ובמכתב נוסף: "כה עלובים אנו, תום. צעד אחר צעד, ים של בחירות חסרות משמעות, לכאורה, הובילו אותך, באופן בלתי מודע, אל אותו מסוק ארור. היכולת שלנו להשפיע על גורל חיינו, כל כך זעומה, כנראה, שלא נותר אלא לעמוד

ארגון יד לבנים
סניף ירושלים

עיריית
ירושלים

מכווצים, קטנים, עלובים ובעיקר חסרי אונים, אל מול הגורל, אשר עושה
בנו כבשלו."

שיר פרידה מחבר: "למוות פנים רבות, / רובן ככולן כואבות, / יש אף שהן
מנסרות / את הלב בכאב. / העורב השחור קרא / והלב נקרע... פתאום אני
מבין עד כמה אהבתי אותך..."

